קו א מיי׳ פי״ח מהל׳ מעה״ק

קח ג מיי׳ פ״ה מהל׳ מקוואות

:6"35

קט ד מיי׳ פ״ט מהל׳ הלכה א:

קיא ו מיי׳ פ״ד מהל׳

קיב ז מיי פ״א מהלי

ע"ז הלכה יד טוש"ע יוי ע"ז הנכה יד טוש"ע יו"ד סיתן קמב סעיף יא: קשו י מי" פ"ד מהל' מקוואות

י. קיגח מיי׳

- פינו מהני הלכה טו: ' פי"ג מהל'

:סל״ג

קיד ט מיי׳ פט״ז מהל׳ מאכלות אמורו' הלי"ג ופ"ז מהלכום

הל"ח טוש"ע יו"ד סי' כא

:סעיף מד

תורה אור השלם

1. בי ירחק ממר המקום אשר

בשעריך בכל אות נפשר:

2. לְמַעַן אֲשֶׁר יְבִּיאוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אָת זְּבְחֵיהָם אֲשֶׁר הַם זְבְחִים עַל בְּנֵי הִשְׁרָה וְהֲבִיאָם לְיִי אָל פָּתַח אֹהָל מוֹעַד אָל לִיִּי אָל פָּתַח אֹהָל מוֹעַד אָל

הכהן וזבחו זבחי שלמים ליי

שינויי נוסחאות

א] מתיבת ל"א עד תיבת מתני

יון (נותיכול ליו עד עד עד לו שאין בס"ח חינו (ש"ח) בן בחוץ ושאין ראוי לפתח אהל מועד אין חייבין עליו בחוץ (ש"ח) גן חטאת געשין מי. מיבת עוקה

נמחה (ש"מ) דן הפרס עושה בית.

למת יי כ' נמחק (ש"ח) הן לא הולד את מורה עושה (ש"ח) ו] כל ולא תמורה עושה (ש"ח) ו] כל זה ליתא במשנה תרומות פ"ה

מ"ו, ז] היא סאה שעלתה (ש"מ)

ה] תיבת שבה נמחק (ש"מ) **ט]** ר׳

סעיסה [י (ש"מ) דייא בר אבא (ש"מ)

לא בזה כדי לחמץ ולא בזה כדי

להמץ ונלטרפו (שיח) יח] כ"ל להמץ ונלטרפו (שיח) יח] כ"ל דתניא יכן דמי קרינה (שיח) יגן מחייב כרת אעובר (שיח) ידן חון בה כדי. תיבת הלה

ממה מייח שוו אפר לא יכול

לנחון (ש וו) שון מפור לא יבול לעשות מי חטחת דלא היו שם מים ותו לח [קא] (מי)

דברים יב כא

הכל ממירין פרק ראשון תמורה

אין המרומע חוזר ומדמע אלא לפי חשבון. כדמפרש נגמרא כגון סאה של תרומה שנפלה לפחות ממאה של חולין ונדמעו ונפל

ואין המחומץ חוזר ומחמץ אלא לפי

להעלות מפני גול השבט: חשבון. פרש"י עיסה של חולין שנתחמלה בשחור של תרומה כולה אסורה ואם נפל מאותה עיסה לתוך עיסה אחרת של חולין וחמלתה אינה אוסרתה אלא לפי חשבון שאור התרומה שמעורב בה כלומר שאם נפל בעיסה אחרונה מן הראשונה שיעור גדול כל כך שיהא בו משאור לכן של תרומה שנתחמלה ממנו כדי לחמץ האחרונה אסורה אף האחרונה ואם בין הכל מה שנפל מן הראשונה לתוך האחרונה אין בו אלא כדי לחמץ האחרונה מותרת האחרונה כיון שלא נפל מן התרומה כדי לחמץ עכ"ל רש"י ולא נראה דאם כן כי אמר בגמרא עלה [דלא] כרבי אליעזר דתנן שאור של חולין ושל תרומה כו׳ לשלמה לריך לאתויי דלא כרבי אליעזר לדולהון ממתני׳ דשאורן אלא מההיא משנה שהביא גבי מדומע דמינה מלי לאוכוחי שפיר דלא כר׳ אליעזר לכן נראה לפרש כגון כזית שאור של תרומה וכזית שאור של חולין שניהם בעין ונפלו לתוך עיסה של חולין וחימלו ואין בכל אחד לבדה כדי לחמץ דאינה אסורה והיינו לפי חשבון כדי לחמץ בשאור של תרומה לבדה וזהו ממש כי ההיא משנה דמייתי עלה בגמרא לון וחכמים אומרים כו' דסבר זה וזה

גורס אסור (יוו: ואין המים שאובין

פוסלין את המקוה אלא לפי חשבון

דתנן בו'. שהשאיבה מטהרת ברבייה ובהמשכה והיינו לפי חשבון שאין השאובין פוסלין אלא אם כן יש בהן לח כהכשרים דהיינו כ׳ סאה מן השאובין וכ׳ סאה מן הכשרים אבל אם לא המשיך מן השאובין כי אם תשעה עשר לתוך כ"א הכשרים כשרלים: אלא אמר רב פפא לפי חשבון הכלים כלומר שנפל בשלשה כלים כנגד חשבון הלוגין ויוסף בן חוני היא ולפי זה רבנן לקולא פליגי והא דכי אתי רבין רבנן היא ומתניתין לאו בהכי מיירי דתימא רבי אליעזר היא ורבנן לחומרא פליגי כן פרש"י והקשה ה"ר שמואל מלוני"ל דאין זה שיטת הש"ם מו דמעיקרא לדברי רבי חייא בר אבא רבי אליעזר לקולא ורבנן לחומרא ולדברי מאזרבינא רבי אליעזר לחומרא ורבנן לקולא סברת אמוראי הפוכה כזה לא מלינו

מחמץ כו' דלא כרבי אליעור. דר' אליעזר לא בעי שיהא שם מן האיסור כדי לחמץ אלא האיסור וההיתר מלטרפין לאיסור: אחר אחרון אני בא. שהוא גורם את החימוך ואם נפל האיסור בסוף אסורה יחומתני׳ יהו אע"ג דלא נפל מעיסה ראשונה לחוך האחרונה אלא כדי חימוץ ונמצא שרוב החימוץ חולין היה אפילו הכי קאסר ליה רבי אליעזר דסבירא ליה זה וזה גורם אסור. ואחר אחרון דקאמר רבי אליעזר לאו דוקא דאי נמי נפל האיסור מחילה ואח"ר ההיתר אם לא קדם וסילק את האיסור אלא הניח וחימצוה בין שניהם אסורה דוה וזה גורם אסור אית ליה לרבי אליעזר בפרק קמא דבכורות (דף ז.) וכן בכל דוכתא והכי שני לה אביי בפסחים בפרק כל שעה (דף ס.) לא שנו אלא שקדם וסילק את האיסור אבל לא קדם כיו וסילק אסור ואף על גב דפרכינן לה התם כיו בהא מילתא סוף סוף מסקנא דשמעתא היא דסבירא ליה לרבי אליעזר דזה וזה גורם אסור: מי גשמים. כשרים לטבילה דלא בעינן מים חיים אלא לזב בלבד: ממלא בכסף. מים שאובין חשעה עשר סאה: ופוסקן למקום. שלא יערה מן הדלי למוך המקוה דאפי בשלשה לוגין מיפסיל למקוה בכי האי גוונא אבל יעשה חריך וגומא למרחוק ויערה מן הדלי למוך הגומא ויקלחו המים דרך החריך לחוך המקוה והיינו המשכה:

ים מי קרינה ביה כי ירחק ממך המקום וזבחת. דמהתם נפקה לן דאסור לשחוט חולין בעזרה דדרשינן בריחוק מקום אתה זובח ואי אתה זובח בקירוב מקום בעזרה בפרק שני דקדושין (דף מ:) והכא מי סיא: היא חולין וולדה שלמים. ואליבא

א"ל מי קרינא ביה יכי ירחק ממך המקום

וזבחת בעי מיניה אביי מרב יוסף היא חולין

וולדה שלמים ושחטה בחוץ מהו מי מחייב

עליה משום שחומי חוץ או לא א"ל "מי קרינא

ביה יוהביאום לה' חל"א א"ל ראוי לפתח אהל

מועד חייבין עליו בחוץ ם: מתני' 🌣 אין

המדומע מדמע אלא לפי חשבון ואין

המחומץ מחמץ אלא לפי חשבון יואין המים

שאובין פוסלין את המקוה אלא לפי חשבון

רואין מי חמאת פואן עושין מי חמאת אלא עם

מתן אפר הואין בית הפרם חעושין בית הפרם

יואין תרומה אחר תרומה ואין יתמורה עושה

תמורה ולא הולד שעושה תמורה ר' יהודה

אומר יהולד עושה תמורה אמרו לו הקדש

עושה תמורה יואין הולד עושה תמורה:

גמ' מאן תנא א"ר חייא בר אבא א"ר יוחנן

דלא כרבי אליעזר דתנן ססאה של תרומה

שנפלה לפחות ממאה חולין ונדמעו ונפל מן

המדומע למקום אחר רבי אליעזר אומר מדמע

כתרומה ודאי יו (שאני אומר מאה שנפלה

היא יו שעלתה) וחכ"א האינה מדמעת אלא

לפי חשבון ישבה: ואין המחומץ מחמץ

כו': אמר רבי שאבא אמר רבי יוחנן מתניתין

דלא כרבי אליעזר דתנן ישאור של חולין ושל

תְרומה שנפְלו לתוך העיסה יולא בזה כדי

להחמיץ ולא בזה כדי להחמיץ ונצמרפו

וחימצו רבי אליעזר אומר אחר אחרון אני

בא "וחכמים אומרים בין שנפל איסור לכתחילה

ובין שנפל איסור בסוף לעולם אין אסור עד

שיהא בו כדי להחמיץ: ואין המים שאובין

פוסלין את המקוה: מאן תנא אמר רבי חייא

בר אבא אמר רבי יוחנן רבי אליעזר בן

. יעקב היא ייז דתנן ייר' אליעזר בן יעקב אומר

מקוה שיש בו עשרים ואחת סאה מי גשמים

ממלא בכתף תשע עשרה מאה ופותקן למקוה

דמ"ד קדושה חלה על העוברין ושחטה לאם בחוץ ים מי חייב כרת אעובר משום שחוטי חוץ: מי קרינה ביה והביחום לה'. דלח מחייב משום שחוטי חוץ אלא באותן דראויין לקרבן והאי עובר לא חזי השתא לקרבן: והביחום לה'. גבי שחוטי חוץ כתיב: בותבר' אין המדומע מדמע אלא לפי חשבון. מפרש בגמרה: והין המחומך מחמך אלא לפי השבון. עיסה של חולין שנתחמצה בשאור של תרומה הרי כולה אסורה ואם נפל מאותה עיסה לתוך עיסה אחרת של חולין וחימלתה אינה אוסרתה אלא לפי חשבון שחור תרומה שמעורב בה כלומר אם נפל בעיסה אחרונה מן הראשונה שיעור גדול כל כך שיהא בו משאור של תרומה שנתחמנה ממנו כדי לחמץ את האחרונה אסורה אף האחרונה ואם בין הכל מה שנפל מן הראשונה לתוך האחרונה אין יח בו אלא כדי לחמץ אחרונה מותרת האחרונה שלא נפל בה מן התרומה כדי לחמץ: מים שחובים. מפרש בגמרת: וחין מי הטחת נעשים מי חטאת אלא עם מתן האפר. בשעה שנותן את האפר נעשין מי חטאת הלכך בעינן שיהו מים תחילה בכלי ואח"כ אפר אבל נתן אפר תחילה ואח"כ מים פסול דהא עם מתן אפר שח לעשות מי חטאת לא הוי שם מים ותו לא עבדי מי חטאת: ואין בית הפרם עושה בית הפרם. שון שדה שנחרש בה קבר לשון דבר פרום אם חזר וחרש בית הפרס ושדות שקביבותיו לא מחזקינן לשאר שדות כבית הפרס דילמאיז שהמחרישה הוליכה העצמות לשדות שסביבותיה דהבר אחד לא עביד בית הפרס אלא כפי שיעור דמפרש בגמרא [יג.]: ואין

תרומה אחר תרומה. שאם תרם וחזר ותרם אין השניה תרומה: גב" מאן סנא. דאין המדומע מדמע אלא לפי חשבון: מדמעם כסרומה ודאי. שאם נפלה סאה מן

הדימוע למקום אחר ואין שם מאה סאין לבד סאה זו כולן אסורין: שאני אומר סאה יח שנפלה. לתוך הדימוע היא סאה שעלתה וחזרה ונפלה לחוך האחרים: אלא לפי חשבון ייו שבה. לפי מה שיש תרומה בסאה זו של דימוע בעינן מאה שיעורין מן החולין אבל מאה סאין לא בעינן כגון אם נפלה תחילה סאה של תרומה סים לתוך כ׳ וארבע סאין של חולין ים נדמעו ועכשיו כל סאה וסאה שיש שם הוי אחד מכ"ד שבו תרומה והיינו לוג תרומה בכל סאה וסאה אם חזרה ונפלה סאה מאותו דימוע לחוך חולין אחרים אם יש שם שבעים ושבעה לוגין אחרים של חולין מלטרפין עם עשרים ים וארבע לוגין חולין שבסחה זו ומבטלין חת לוג התרומה: וחין המחומך

 ל) [מרומות פ"ה משנה ו],
 כ) [לקמן (לו], נ) [לקמן (לו],
 לעילי:], ד) [לעילי:], ס) מרומות
 פ"ה מ"ו ע"ש [שבת קמב],
 ע"ו מנע, ע"ע ע"לה פ"ב משנה
 מו מחמות ב"ב יא ופסחים כו:ן, ז) ותוספתא דמקואות פ"ד ה"ב ע"שן,

הגהות הגר"א

[א] גם' עושין מי חטאת. גרש"י נעשין. ול"י דגי" עושין הוא שפיר וה"פ דאין מי חטאת אם נתן ממנו מים אחרים עושין אותן מי חטאת אלא דוקא מתן אפר עושה

מוסף רש"י

מדמע כתרומה ודאי. שנפרד משם ואומר צ"ט של חוליו מפריל משם המומה ודלי (שבת כלילו היא מרומה ודלי (שבת קמב.). אינה מדמעת אלא לפי חשבון שבה. אין המדומע מדמע חולין אחרים אלא לפי חשבון התרומה שבמדומע, בגון אם התרומה שבמדומע, בגון אם מחלקן ע"י מחלמו נדמע סך של חולקן ע"י מסלה מתנו ונפלה לתוך אחרים לא חשבינן מרומה אלא סי שבסאה זו וודמע עד ל"ט שכנגדו ואם יש חולין יותר ממאה כנגדו עולה (שם). שאור של חוליז, ושאור אחר של של חודין. ושמול ממל של מלומה, שנפלו לתוך העיסה. של מולין, ולא בזה כדי להחמיץ. עיסה זו (ע"ז מט.). אחר אחרון אני בא. לומו שנפל אווו אוווין אני בא. מונו שנפינ אחרון, אם של חולין נפל אחרון ביעל את הראשון ומוחר לורים ואם של תרומה נפל אחרון אסור לורים .(ע"ז מט.)

רבינו גרשום

א"ל מי קרינא ביה והביאום ל כי ירחק ממד המקום וובחת. כלומר מה שאתה זוכח ברחוק כלומה מה שאונה חברה בהחוק מקום בחוץ אתה אוכל חולין ואי אתה אוכל מה שאתה זובח בקרוב מקום כלומר חולין שנשחטו בפנים דהא לאו בר זביחה הוא: אין המרומע מדמע אלא לפי אין המוומע שום אנא לעד חשבון תרומה שיש בה כדמפרש בגמ': מאה של תרומה שנפל לפחות ממאה. כגון שנפלה בעשרים סאין של חולין לפי שדין . התרומה הוא שאם נפלה במאה חולין שמתבטלת ועכשיו נפלה הואין שמונבטלוו ועכשיו נפלה בפחות ממאה כמו שנפלה בעשרים סאין של חולין והלך מן בעשרים סאין של חולין והלך מן אותו דימוע ונפל למקום אחר כגון שחזר ונפל סאה מן אותו . דימוע בשמונים סאין של חולין: רימוע בשמונים טאין של חזיקן: ר' אליעור אמר מדמע כתרומה ודאי. כלומר אותה סאה של דימוע שנפלה לכ' חולין נחשוב אותו סאה של דימוע כמו אם היתה סאה תרומה ודאית ואינה מתבטלת באותן כ' של חולין מובטלוג באותן כי של רומה שאני אומר סאה של תרומה שנפלה לאותן פחות ממאה היא סאה עצמה שעלתה וחזרה ונפלה למקום אחר לאותן פ׳ של חולין מתבטלת בפ׳ חולין: וחב"א אינה מדמעת אלא לפי חשבון, כלומר לא נחשוב אותה היא סאה שנפלה היא שעלתה אלא אין באותה סאה אלא אחד מעשרים בתרומה ושאר חולין ועכשו כי נפלה לפ׳ של חולין עכשו כי נפגח כפ שי ייי. הרי נדמעה במאה חולין מתבטלת והיינו אלא לפי חשבון דקאמר מתניתין ודלא כרי אליעזר: אין המחומץ של [שאור] (איסור) מחמץ אלא לפי חשבון. (א טוו) שומן איא עד יושבן. כדמפרש שאור של חולין ושאור של תרומה דהיינו של איסור: ר' אדיעזר אומר אחר האחרון אני בא. כלומר אם נפל אותו של היתר בסוף ביטל הראשון של איסור והוי כמו הכל של היתר ואם של והוי כמו הכל של היונד ואם של איסור נפל בסוף ביטל אותו ראשון של היתר ורואין כמו כולו של איסור. וחב"א בין שנפל איסור תחלה בין שנפל בסוף אין

מן המדומע למקום אחר דאינה מדמעת השניה אלא לפי חשבון תרומה קרינא ביה הכי הא אינו יכול לשחוט בהתה זו אלא בעזרה שהרי שלמים שבה ואם יש בשניה שיעור כדי לבטל שיעור מן התרומה שנפל בה בטילה יחו אע"ג דאין בראשונה כדי

לבטל שיעור ליו התרומה שנפל בה והיינו כחכמים דגמרא ולא כדברי ר' אליעזר דאמר מדמע כתרומהם והוא הדין דמלתא דרבי אליעזר הויא אפילו אם יש (בשניה) לאומאה כדי לבטל מה שנפל בה כיון דלא עלתה אחת מהן חודם שנפל בשניה ולריך

והן וכו'] רבי אליעזר בן יעקב היא

נבדי מי חטאת (ש"מ) **טו]** הפרס. בית הפרס שלה (ש"מ) יון נ"ל ית] סמה של לימא (צ"ק) תרומה שנפלה (m"m) יט] תיבת אבר הה שנפנט (ש"מ) "לון מיצע שבה נמחק (ש"מ) ל] ע" נ"ק שהאריך. לאן נ"ל לחוך עשרים ושלש סאין (ח"ב) לבן חולין וגדמער (ש"מ) לג עשרים רשלשה לוגין (ש"מ) כד] ל"ל ניאי דמתני' (צ"י דסן ומסנימין נמי לע"ג (ש"נ זון וסילק את האיסה למר ניייים לון וסילק את האיסור מסור (ש"מ) לון התם עלה דהא מילתה (מ"ש) כחן ל"ל הע"ג דחין בו וכו׳ שנפל בא׳ והיינו וכו׳ וח״ בו וכרי שנפנ באי והיינו וכרי (חיינ)

לטן שיעור הדמע שנפל (שיינו)

לן כמרומה ודאי (צייק) (אן נייא
בראשונה (גן לייל ושל

תמומה (דבויח) (גן נייא לא היה לדן אליעור ממשנה של שאור א היה לו להביא אלא (ש״ו

וכן
השבון לחמץ בפני עצמו בלא אותו של חולין והיינו אלא לפי חשבון דאמר במתניתין ודלא כר׳ אליעזר: אין מים שאובין פוסלין את המקוה אלא פצי חשבון. כדמפרש אם לא היו רובן של שאובין כרוגון מקוה שיש בו כ״א סאה מי גשמים דמי אסור עד שיהא בו באיסור כדי גשמין ראויין הן לטבילה לכל בעלי טבילה חוץ מזבין ממלא בכתף מן השאובין י״ט סאה ופותקן למקוה וזורקן בחרץ אצל המקוה ועושה

אין הברובע ברבע. כגון סאה תרומה שנפלה לתוך סאה של חולין ואם נפל אח"כ סאה אחת מאלו שתי סאות לחולין לא מרמע אותו השניה אלא לפי חשברן תרומה שבה: ואין המחופין מחמין. שאם החמיץ כביצה של תרומה בכביצה של חולין ואח"כ נפל כביצה מאלו ב' ביצים לעיסה אחרת אומדין אם חצי ביצה יכול להחמיץ את העיסה הרי זו אסורה ואם לאו מותרת שאנו אומרי? שבביצה זה אין בה אלא חצי ביצה של תרומה: **סאה שנפלה היא סאה שטלתה.** וא"ר אפילו כשנפלה ליותר ממאה אית ליה לר' אליעזר שאם נפל מהם סאה אחרים אפורים לפני שצריך להיים אותם כשלות האילה אותם להיים היום להיים המהוא היים להיים אותם האחרים אם האחרים המ לאחרים אפורים לפני שצריך להיים אותם האה מפני גול השפט וכל זמן שלא הורמה נאמר היא סאה של תורמה: ה"א א' א**ותר אחרו**נ ואם תרומה אחרונה אסור ואם החולין אחרונים מותר, ובפרק כל שעה (פסחים כו:) מפרש בשקדם וסילק את האיסור אבל אם עדיין זה וזה גורם אסור, ומהא סברא מייתי מתניתין דלא כר״א דאמרינן דאין המחומץ שיש בו תרומה וחולין אוסר אלא לפי חשבון ולא אמרינן זה וזה גורם אסור ואע״פ שהאיסור וההיתר נופלים בבת אחת אין מצטרפין. ואמר ר״י דמההיא דלעיל (תרומות פ״ה מ״ו) דקתני מדמע כתרומה ודאי לא מצי לאוכחי דהך מתניתין דמחומץ דלא כר״א דאע״ג דאמר מדמעת כתרומת ודאי מ״מ אפילו נפלה מהם עשרה סאין

. (צ"ק) **לה] נ**הן כמנין הכשרים להיינו (מ"מ) **לט]** גי' ל"ק כשר למן כני (מ"מ") למן כני לחלים למיני (מ"מ"מ" למיק כשר הוא הס"ד ומה"ד לגלא אמת ר"פ (ול"ל רבה במקום ר"ם) ושייך לע"ב. מן הש"ם כלל לע"ב. מן הש"ם כלל דמעיקלא (מ"מ) מאן ל"ל רבין [וג" ל"ק ר"ם].

מצינו. גליון ועוד משום רבין יסתור דברי ר׳ חייא בר אבא הלא גם הוא היה תלמידו דר״י:

ן (ו − ב- : לחולין לא יימנו אלא כשיעור סאה של תרומה שנפלה בה כדמפרש טעמא היא סאה שנפלה היא סאה שעלתה וא״כ המ״ל אין המחומץ שנפל בו כביצה תרומה מחמץ אלא לפי חשבון הביצה שנפלה ואם נפלו הרבה ביצים מאותו מחומץ עיסה וחימצו הרבה עיסות אינו אוסר שנפל בו כביצה תורמה מהמץ ארא לפי חשבון הביצה שנפלה ואם נפלד הרבר ביצים מאותו מחומץ עיסה וחימצו הרבה עיסות אינו אוסר
אאיכ היה יכול כביצה של תרומה להתמיץ אל מהכא דוה וה גורם אטור ואינו תלר בשום דבר ואוסר כל מה שהוא מומק כיון שיש
בו תרומה כלל: ראב"י היא כו'. ולפי חשבון דמתניתין ר"ל לפי חשבון הכשרים כלומר אין המים השאובים פוסלים אא"כ הן כמו הכשרים
אבל אם הכשרים רוב אינו פוסל: "ח"ה ואין המחומץ ובו' ולא צראה. וכן כתוב בגליון ן דלינן דא"כ מאי קאמר רלא כריא מה שייך
למילתא אדובא למילתא דברומע שייכא טפי ע"כ: ובגליון אחר כתוב ה"ל תימ' מאי אולמיה דברין טפי מרי חייא אדרבא נקוט דר חייא
דמהדר תלמודיה כל לי יומין, וכ"ח דאליבא דרבין בעי מיניה א"כ מאי אלא דאמ' דב פמא ולא לא הדר משנוריא קמא, ופר"י דמילתיה
דרבין שגורה בפי כל התלמידים ולכן דהי דר חייא מקמיה עיכ: תום' ה"ה ואין תמים השאובין ובו' סברת אוראי הפוכה כזה לא
דרבין שגורה בפי כל התלמידים ולכן מיני מינות א"כ מאי לא דא צי בל אני הני מולמידים בייני.